U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudkyň JUDr. Lenky Kaniové a Mgr. Daniely Zemanové v právní věci **žalobce Ing. L. N.**, zastoupeného JUDr. Ing. Jiřím Malantou, advokátem, se sídlem v Brně, Wurmova 16, proti **žalovanému Finančnímu ředitelství v Brně**, se sídlem v Brně, nám. Svobody 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 5. 2001, č. j. 7811/2000/FŘ/130, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 12. 10. 2004, č. j. 29 Ca 191/2004-17,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal v zákonné lhůtě kasační stížnost proti shora označenému rozsudku Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“). Tímto rozhodnutím krajský soud zamítl žalobu stěžovatele proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 5. 2001, o zamítnutí odvolání proti platebnímu výměru Finančního úřadu v Kroměříži (dále jen „finanční úřad“). Předmětem platebního výměru byla daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období listopadu 1996, stěžovateli nebyl uznán uplatněný nárok na odpočet DPH z přijaté faktury č. 960111, vystavené dodavatelem Z. M.

Stěžovatel se žalobou podanou krajskému soudu domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného dle části třetí zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). V textu žaloby namítal porušení zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „daňový řád“) žalovaným, jestliže mu neumožnil v rozporu s § 16 daňového řádu klást svědkům otázky při ústním jednání a místním šetření. Tento nedostatek se žalovaný pokusil odstranit, ale při rozhodování použil jako důkaz i ty výpovědi, které se uskutečnily bez vědomí stěžovatele. Stěžovatel dále uvedl, že prokázal v souladu s § 19 odst. 2 zák. č. 588/1992 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „ZDPH“), uskutečnění zdanitelného plnění i jeho použití pro podnikání, navrhl zrušení napadeného i jemu předcházejícího rozhodnutí správce daně a vrácení věci k dalšímu řízení.

Krajský soud vyslovil rozsudkem ze dne 10. 12. 2003 nicotnost napadeného rozhodnutí, proti čemuž podal žalovaný kasační stížnost. Nejvyšší správní soud se se závěrem krajského soudu neztotožnil a shledal kasační stížnost důvodnou. Vyslovil právní závěr, že rozhodnutí finančního úřadu a žalovaného nejsou nicotná, krajský soud je v novém řízení povinen se podanou žalobou zabývat věcně.

Po vrácení věci krajský soud provedl jednání, při kterém stěžovatel namítl, že ve věci správci daně vyslechne osoby, které s obchodním případem neměly nic společného, naopak výpovědi zainteresovaných osob nebyly uskutečněny. Dále stěžovatel poukázal na úpravu smlouvy o zprostředkování dle obchodního zákoníku, dle které vzniká nárok na provizi pouhým umožněním smlouvu uzavřít. Stěžovatel uvedl, že kromě porušení zákona, která uvedl v žalobě, žalovaný porušil rovněž ustanovení § 31 odst. 2 daňového řádu, neboť měl provést příslušná zjištění co nejúplněji. Žalovaný upozornil, že tato námitka byla vznesena opožděně.

Krajský soud následně rozsudkem žalobu stěžovatele zamítl.

Stěžovatel kasační stížnost opírá o důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Za spornou otázku celého řízení považoval míru účasti pana M. na zajištění obchodních příležitostí pro stěžovatele a posouzení hmotněprávního ustanovení obchodního zákoníku o mandátní smlouvě. Stěžovatel své námitky rozdělil do dvou skupin. Dle jeho mínění správci daně založili svá rozhodnutí na svědeckých výpovědích osob, které s panem M. nejednaly, osoby, které s ním byly ve styku, vyslechnuty nebyly. Další okruh námitek směřoval proti nesprávnému posouzení hmotněprávní úpravy mandátní smlouvy dle obchodního zákoníku. V závěru kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že při posuzování oprávněnosti nároku na odpočet DPH je podstatné, zda k deklarovanému zdanitelnému plnění skutečně došlo, což v dané věci bylo splněno. Navrhl zrušení napadeného rozsudku krajského soudu a vrácení věci k dalšímu řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření ke kasační stížnosti poukázal na obsah žaloby, kterou bylo řízení před správním soudem zahájeno, a na nemožnost uvádět nové žalobní body po lhůtě uvedené v § 72 odst. 1 s. ř. s. V žalobě nebylo namítáno, že nebyla vzata v potaz hmotněprávní otázka mandátní smlouvy, ani porušení ustanovení § 31 odst. 2 daňového řádu a § 2 odst. 7 daňového řádu. Tyto důvody jsou nepřípustné dle § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť nebyly uplatněny v řízení před krajským soudem. Další důvody svého nesouhlasu se závěrem soudu stěžovatel pouze konstatoval. Žalovaný se proto domnívá, že kasační stížnost je nepřípustná a měla by být odmítnuta.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je nepřípustná.

Kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, jímž se stěžovatel domáhá zrušení soudního rozhodnutí; kasační stížnost je přípustná proti každému takovému rozhodnutí, není-li dále stanoveno jinak (§ 102 s. ř. s.). Kasační stížnost musí proto směřovat proti důvodům, které uvedl krajský soud k jednotlivým žalobním bodům uplatněným žalobcem dle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Řízení o žalobě je ovládáno zásadou koncentrační a dispoziční, což znamená, že žalobní námitky je žalobce oprávněn uplatnit pouze ve lhůtě stanovené pro podání žaloby, rozšíření žaloby po uplynutí této lhůty již není možné. Soud je při přezkoumání napadeného rozhodnutí vázán rozsahem uplatněných žalobních bodů, není oprávněn rozhodnutí vytýkat skutečnosti (s výjimkou těch, k nimž přihlíží z úřední povinnosti), kterými se žalobce necítil být zkrácen na svých právech a neuvedl je v zákonem stanovené lhůtě ve formě žalobního bodu (§ 71 odst. 1 písm. d), § 72 odst. 1, § 75 odst. 2 s. ř. s.). Vzhledem k uvedeným zásadám řízení o žalobě je logické, že řízení o kasační stížnosti je nepřípustné opřít o důvody, které nebyly uplatněny v řízení před krajským soudem, ač to bylo možné (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

Stěžovatel v žalobě ze dne 8. 8. 2001 napadl pouze vady řízení způsobené neumožněním stěžovateli klást svědkům otázky při ústním jednání a místním šetření, použití těchto důkazů pořízených v rozporu se zákonem následně při rozhodování. Pouze takto vymezeným rozsahem byl krajský soud oprávněn napadené rozhodnutí žalovaného přezkoumat.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítl, že správci daně pochybili při výběru důkazů a zvolili pouze ty s nízkou vypovídací hodnotou, dále nesprávně hodnotili hmotněprávní úpravu mandátní smlouvy dle obchodního zákoníku, tyto skutečnosti však neuplatnil v žalobě, ale až při jednání soudu dne 12. 10. 2004. Jak správně poukázal žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti, k tomuto rozšíření žaloby o další žalobní body došlo po uplynutí lhůty uvedené v § 71 odst. 2, § 72 odst. 1 s. ř. s. Napadené rozhodnutí bylo stěžovateli doručeno dne 13. 6. 2001, lhůta pro podání žaloby a zároveň pro její rozšíření o dosud neuplatněné žalobní body uplynula dle § 72 odst. 1 s. ř. s. dne 13. 8. 2001, tedy více než tři roky před rozšířením žaloby při jednání 12. 10. 2004. Na tuto skutečnost nemá žádný vliv zrušení původního rozsudku krajského soudu Nejvyšším správním soudem. Po zrušení rozhodnutí krajského soudu v řízení o kasační stížnosti dle § 110 odst. 1 s. ř. s. je věc vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení, což znamená, že projednání věci je vráceno do stadia před vynesením rozhodnutí. Zrušení rozhodnutí krajského soudu však nemá automaticky vliv na platnost úkonů učiněných účastníky řízení o žalobě před vynesením rozhodnutí. Pokud se důvod zrušení rozhodnutí netýkal výslovně možnosti uplatnění žalobních bodů (např. v souvislosti s nesprávným rozhodnutím o ustanovení zástupce, atd.), nelze zrušení rozhodnutí o žalobě považovat za možnost uplatnit v řízení další skutečnosti po uplynutí zákonem stanovené lhůty pro rozšíření žaloby, jejichž uplatnění v řádné lhůtě stěžovateli nic nebránilo. Skutečnosti uplatněné stěžovatelem při jednání dne 12. 10. 2004 proto nelze považovat za žalobní body, na jejichž základě by krajský soud mohl napadené rozhodnutí přezkoumat, rozsah přezkumu byl určen pouze žalobou ze dne 8. 8. 2001.

Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že v žádném z důvodů uvedených v kasační stížnosti nejsou zahrnuty skutečnosti, které stěžovatel uplatnil v řízení před krajským soudem.

Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů dospěl k závěru, že předmětná kasační je nepřípustná, neboť se opírá pouze o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Na základě této nepřípustnosti byla kasační stížnost Nejvyšším správním soudem odmítnuta dle § 104 odst. 4 s. ř. s., § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. srpna 2005.

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu